

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 836

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 4 decembrie 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.234 din 6 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 și art. 48 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat	2-3	lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, prin raportare la art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă	8-9
Decizia nr. 1.235 din 6 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (2) și (3) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic	4-5	Decizia nr. 1.363 din 27 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1), (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	10-11
Decizia nr. 1.281 din 8 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (9) din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	5-7	Decizia nr. 1.364 din 27 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea sindicatelor nr. 54/2003, teza referitoare la magistrați	12-13
Decizia nr. 1.361 din 27 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă	7-8	Decizia nr. 1.392 din 29 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	13-14
Decizia nr. 1.362 din 27 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. (2)		Decizia nr. 1.393 din 29 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 și art. 318 din Codul de procedură civilă	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.234

din 6 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 și art. 48 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 și art. 48 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Constantin Badea în Dosarul nr. 13.907/3/2008 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, asistat de avocat. Lipsește partea Ministerul Apărării, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul autorului excepției arată că prevederile legii referitoare la acordarea pensiei suplimentare ar trebui să se aplice în mod egal tuturor celor care au contribuit la fondul de pensie suplimentară, fără a se stabili un plafon care face ca persoanele care au o vechime în muncă mai mare să nu mai poată beneficia de dreptul amintit.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații egale, fără privilegii ori discriminări.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 13.907/3/2008, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 și art. 48 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat.** Excepția a fost ridicată de Constantin Badea cu prilejul soluționării unei cauze civile având ca obiect cererea de recalculare a pensiei pentru limită de vârstă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt contrare art. 16 alin. (1) din Constituție. În acest sens, arată că, până la modificarea Legii nr. 164/2001 prin art. I pct. 8 și 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 14/2008, pensia militară avea trei componente: pensia de serviciu, sporul procentual de 9% pentru

contribuția la fondul de pensie suplimentară, acordat conform art. 78 alin. (1) lit. c) din aceeași lege, și sporul procentual de 20% stabilit potrivit art. 11 alin. (3) din Legea nr. 80/1995. După modificarea dispozițiilor art. 25 și art. 48 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 164/2001, actualizarea pensiei se raportează la condițiile prevăzute de art. 22—25 și art. 33 din aceeași lege, incluzând și prevederile art. 78 alin. (1) referitoare la pensia suplimentară. Prin urmare, efectul juridic al acestor modificări ale textului criticat este că, pentru cadrele militare care au o vechime calculată de peste 42 de ani, sporul pentru contribuția la fondul de pensie suplimentară nu se mai ia în calcul la stabilirea pensiei militare. Astfel, se creează o inegalitate între persoanele care au o vechime mai mare de 42 de ani, cărora nu li se mai ia în calcul și sporul pentru pensia suplimentară, și persoanele care au o vechime mai mică de 42 de ani și care beneficiază de luarea în calcul la actualizarea pensiei de acest spor.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, stabilirea unor plafoane maxime pentru toate pensiile militare de stat se aplică uniform, pentru toți pensionarii, neputându-se susține astfel că există categorii discriminate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că art. 25 din Legea nr. 164/2001 enunță doar principiul general valabil potrivit căruia pensia militară de stat nu poate fi mai mare decât baza de calcul avută în vedere la stabilirea sau actualizarea pensiei. Cu respectarea acestui principiu, fiecare pensionar militar beneficiază de pensie în cuantumul rezultat în raport cu vechimea în activitate și venitul realizat anterior pensionării. Dispozițiile art. 48 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 164/2001 sunt cuprinse în secțiunea privind „Actualizarea pensiilor”. Legiuitorul este în drept să modifice și să completeze reglementările legale referitoare la condițiile de exercitare a dreptului la pensie ori de câte ori consideră că resursele financiare existente permit anumite modificări, fără ca prin aceste modificări să se încalce dispozițiile art. 16 din Constituție. Astfel, recalcularea pensiei se face, fără nicio discriminare, pentru toate persoanele aflate în această situație. În egală măsură, stabilirea prin lege a unor plafoane maxime este atributul exclusiv al legiuitorului. De vreme ce principiul stabilirii unor plafoane maxime se aplică deopotrivă tuturor beneficiarilor pensiilor militare de stat, nu se poate susține încălcarea principiului egalității în drepturi a cetățenilor.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, acestea aplicându-se în mod egal tuturor celor vizați de ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Astfel, plafonarea pensiei la nivelul bazei de calcul avută în vedere la stabilirea sau actualizarea acesteia se aplică tuturor categoriilor de pensionari, beneficiari ai pensiei militare de stat. Totodată, legiuitorul este în drept să modifice și să completeze reglementările legale referitoare la condițiile de exercitare a dreptului la pensie ori de câte ori consideră că resursele financiare existente permit anumite modificări, fără ca prin aceste modificări să se încalce dispozițiile art. 16 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 25 și art. 48 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 14 octombrie 2002, așa cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 29 iunie 2007 și aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 14/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 19 februarie 2008.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 25: *„Pensia militară de stat stabilită și actualizată în condițiile prezentei legi nu poate fi mai mare decât baza de calcul avută în vedere la stabilirea/actualizarea pensiei.”*

— Art. 48 alin. (1) lit. a): *„Cuantumul pensiilor militare se actualizează după cum urmează:*

a) ori de câte ori se majorează solda de grad și/sau solda funcției maxime/salariul de bază al funcției îndeplinite/

pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 și art. 48 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Constantin Badea în Dosarul nr. 13.907/3/2008 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

indemnizația lunară ale cadrelor militare în activitate, potrivit gradului militar și funcției maxime avute la data trecerii în rezervă, în raport cu procentul de stabilire a pensiei în condițiile prevăzute la art. 22—25, 33 și art. 78 alin. (1). Cadrele militare pot opta pentru baza de calcul cea mai avantajoasă luată în considerare la calculul pensiei.”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii ori discriminări.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției vizează existența unui plafon de acordare a pensiei, plafon care include și sporul pentru pensia suplimentară. Întrucât, prin calculul dreptului la pensie convenit pentru vechimea în muncă realizată a fost atins plafonul prevăzut de art. 25 din Legea nr. 164/2001, astfel că nu a mai putut fi acordat și sporul pentru pensia suplimentară, autorul excepției se consideră discriminat în raport cu persoanele care au realizat o vechime în muncă mai mică, dar cărora, cu prilejul actualizării pensiei, li se acordă și sporul pentru pensie suplimentară.

Față de aceste susțineri, Curtea reține că prevederile art. 25 din Legea nr. 164/2001 instituie un principiu general valabil în sistemul public de pensii, potrivit căruia cuantumul pensiei nu poate depăși venitul în mod obligatoriu asigurat în cadrul asigurărilor sociale de stat. Cu respectarea acestui principiu, fiecare pensionar militar beneficiază de pensie în cuantumul rezultat în raport cu vechimea în activitate și venitul realizat anterior pensionării. Această reglementare este în perfect acord cu principiul consacrat de art. 47 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia cetățenii au dreptul la pensie și la alte drepturi de asigurări sociale, în condițiile legii. Astfel, legiuitorul este în drept să stabilească conținutul dreptului la pensie și condițiile acordării acestuia, precum și să le modifice în funcție de resursele financiare existente la un anumit moment.

Extinderea incidenței acestui principiu și asupra sporului acordat pentru contribuția la fondul de pensie suplimentară, ca efect al prevederilor art. 48 alin. (1) din Legea nr. 164/2001, nu poate fi privită nici ea ca generând un tratament discriminatoriu, de vreme ce se aplică nediferențiat tuturor persoanelor care au dreptul să beneficieze de acest spor.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.235

din 6 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (2) și (3)
din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de Cornelia Noureddine în Dosarul nr. 82/272/2009 al Judecătoria Orăștie — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde autoarea excepției, personal, fiind asistată de doamna avocat Anca Florina Clonța, membru al Baroului Hunedoara, cu delegație la dosar. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autoarei excepției. Aceasta solicită, prin apărător, admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 46/2008. În plus față de argumentele cuprinse în motivarea excepției susținute în fața Judecătoria Orăștie, arată că interesul public care ar justifica preschimbarea dreptului de proprietate într-un drept de creanță constând în despăgubiri se poate face numai după corectă documentare tehnică, științifică și juridică. Conchide că legiuitorul nu a analizat toate oportunitățile, soluția cuprinsă în textul de lege criticat reprezentând o încălcare a dreptului de proprietate. Depune și note scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, apreciind că nu se justifică modificarea jurisprudenței existente cu privire la aceste prevederi legale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 82/272/2009, **Judecătoria Orăștie — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic nr. 46/2008**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamanta Cornelia Noureddine într-o cauză având ca obiect plângerea formulată împotriva încheierii de respingere a cererii de îndeplinire a unui act notarial.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 34 din Legea nr. 46/2008 sunt neconstituționale, întrucât prin eliminarea dreptului de dispoziție asupra terenului forestier se anulează însuși dreptul de proprietate. Precizează că, în speță, textul de lege criticat nu îi permite individualizarea proprietății sale, or „devălmășia nu înseamnă proprietate, cât timp, prin existența ei, anulează dreptul în sine”. În același sens, arată că „asocierea

[în cadrul devălmășiei] este una abstractă, teoretică, constituită pe cote părți ideale, ceea ce face imposibilă reprezentarea ei”.

Judecătoria Orăștie consideră că prin prevederile art. 34 alin. (2) din Legea nr. 46/2008 legiuitorul a urmărit ca proprietatea forestieră să nu fie fărâmițată excesiv și să se asigure astfel o exploatare optimă a fondului silvic.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența în domeniu a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției și documentele depuse de acesta, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 34 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 27 martie 2008, care au următorul cuprins:

— Art. 34: „(1) *Terenurile forestiere proprietate publică a statului nu fac obiectul constituirii dreptului de proprietate sau al vreunui dezmembrământ al acestuia.*

(2) *Proprietatea forestieră nu poate fi divizată sub limita de 1 ha.*

(3) *În cazul în care prin deschiderea unei succesiuni, din cauza numărului de moștenitori se creează posibilitatea nerespectării prevederilor alin. (2), se constituie moștenirea în favoarea unui/unor moștenitor/moștenitori, la nivelul minim prevăzut în prezentul cod, cu plata de sultă de către cel/cei în favoarea căruia/căroră s-a constituit moștenire.”*

Din motivarea excepției rezultă însă că intenția autorului excepției a fost de a contesta numai constituționalitatea dispozițiilor art. 34 alin. (2) și (3) din legea amintită, astfel că prin prezenta decizie Curtea Constituțională se va pronunța cu privire la aceste dispoziții legale.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate textele de lege criticate contravin următoarelor prevederi din Legea fundamentală: art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 alin. (1) prin care este garantat dreptul de proprietate, art. 136 alin. (5) potrivit căruia proprietatea privată este inviolabilă. Se invocă, de asemenea, și prevederile

art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind protecția proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prin Decizia nr. 63 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 3 martie 2009, pronunțându-se asupra dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, a reținut că stabilirea prin lege a unei limite sub care proprietatea forestieră nu poate fi divizată este o măsură care dă expresie dispozițiilor art. 44 alin. (7) din Constituție, care obligă proprietarul ca, în exercitarea dreptului de proprietate, să respecte, printre altele, sarcinile privind protecția mediului, aceste sarcini constituind chiar limitări ale dreptului de proprietate. Mai mult decât atât, în edictarea normei criticate, legiuitorul a acționat în virtutea prevederilor art. 35 alin. (2) din Legea fundamentală, care obligă statul la crearea cadrului legislativ adecvat pentru exercitarea dreptului recunoscut la alin. (1) al aceluiași articol, și anume dreptul la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic. Totodată, Curtea a statuat că interdicția de a fărâmița suprafețele de teren împădurit în parcele mai mici de 1 ha este pe deplin justificată de necesitatea asigurării unui interes social major, constând în

conservarea fondului național forestier și asigurarea unui mediu înconjurător sănătos.

Față de cele susținute în motivarea prezentei excepții, Curtea observă că nu poate analiza constituționalitatea unor prevederi legale pe considerente de oportunitate a reglementării, fiind atributul exclusiv al autorității legiuitoare să aprecieze necesitatea elaborării diverselor acte normative.

Prevederile art. 34 alin. (3) din Legea nr. 46/2008 cuprind o normă ce decurge din dispozițiile alineatului precedent, fiind o consecință a acestora. Astfel, reglementând cu privire la situația în care, ca urmare a deschiderii unei succesiuni, se creează posibilitatea divizării proprietății forestiere sub un hectar, prevederile art. 34 alin. (3) oferă soluția logică pentru evitarea eludării interdicției stabilite la alineatul precedent, stabilind că se constituie moștenirea în favoarea unuia sau mai multor moștenitori, la nivelul de 1 ha, cu plata de sultă de către aceștia. Așadar, întrucât conținutul normei cuprinse la alin. (3) constituie o particularizare a regulii generale prevăzute la alin. (2), argumentele care au condus la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Legea nr. 46/2008 își mențin valabilitatea și în ceea ce privește dispozițiile art. 34 alin. (3) din aceeași lege.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (2) și (3) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de Cornelia Noureddine în Dosarul nr. 82/272/2009 al Judecătorei Orăștie — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.281

din 8 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (9) din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (9) din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Constanța Ciocan

în Dosarul nr. 6.029/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției Constanța Ciocan, fiind asistată de avocatul Dumitru Popovici, cu împuternicire la dosar, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul părții prezente solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând motivele cuprinse în notele scrise depuse la dosarul cauzei. De asemenea, autorul excepției prezintă situația de fapt din dosarul de fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.029/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (9) din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.** Excepția a fost ridicată de Constanța Ciocan într-o acțiune în contencios administrativ având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că norma criticată restrânge dreptul unei persoane de a primi despăgubiri echitabile, de vreme ce impune ca titlul de despăgubire să fie emis de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor până la concurența sumei reprezentând cuantumul despăgubirilor consemnate/propuse, actualizate cu indicele de inflație. Totodată, consideră că textul de lege criticat creează o discriminare între cei cărora li se aplică dispozițiile criticate și persoanele cărora li se aplică prevederile alin. (1) și (2) ale art. 16 din titlul VII al aceluiași act normativ și în privința cărora se face aplicarea alin. (7) al art. 16, potrivit căruia, în baza raportului de evaluare, comisia centrală va proceda fie la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire, fie la trimiterea dosarului spre reevaluare.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile de lege criticate se aplică uniform tuturor persoanelor aflate în situația stabilită de ipoteza normei legale criticate și nu instituie privilegii sau discriminări fără o justificare obiectivă și rezonabilă.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că acestea reprezintă opțiunea legiuitorului și se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Totodată, apreciază că dispozițiile art. 53 din Constituție nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile

de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Prin încheiere, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (9) din capitolul V „*Procedurile administrative pentru acordarea despăgubirilor*”, titlul VII „*Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv*” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Alin. (9) al art. 16 a fost modificat prin alin. (1) pct. 3 al articolului unic din titlul III al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2005 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul proprietății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.194 din 30 decembrie 2005.

Textul de lege criticat are următorul conținut:

„*În cazul prevăzut la alin. (8), titlul de despăgubire se va emite de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor până la concurența sumei reprezentând cuantumul despăgubirilor consemnate/propuse, actualizate cu indicele de inflație.*”

Autorul invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția, Curtea reține că titlul VII din Legea nr. 247/2005 reglementează procedura de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor care nu pot fi restituite în natură, rezultate din aplicarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, iar capitolul V al titlului VII, din care fac parte și prevederile de lege criticate, reglementează procedurile administrative pentru acordarea despăgubirilor, valorificarea titlurilor de despăgubire, stabilirea algoritmului de atribuire a acțiunilor emise de Fondul Proprietatea și căile de atac împotriva deciziilor Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor. Potrivit alin. (9) al art. 16, în cazul prevăzut la alin. (8) al aceluiași articol, Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor va emite titlul de despăgubire până la concurența sumei reprezentând cuantumul despăgubirilor consemnate/propuse, actualizate cu indicele de inflație. Potrivit alin. (8) al art. 16, dispozițiile alin. (1)—(2) și (7) ale art. 16 se aplică și deciziilor, respectiv ordinelor emise de entitățile implicate în privatizare, respectiv de primarul unității administrativ-teritoriale în a cărei rază s-a aflat imobilul, ori de primarul general al municipiului București, în situațiile în care utilajele și instalațiile solicitate sunt evidențiate în patrimoniul unor societăți comerciale privatizate, respectiv când imobilele—construcții sunt demolate, și în care s-au consemnat/propus sume ce urmează a se acorda ca despăgubiri.

În aceste condiții, Curtea reține că motivele de neconstituționalitate sunt neîntemeiate, întrucât normele legale criticate nu operează nicio distincție între subiectele de drept supuse incidenței lor, de vreme ce acestea se aplică în mod egal tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Totodată, întrucât nu a fost constatată restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea nu poate reține nici încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 53 din Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (9) din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Constanța Ciocan în Dosarul nr. 6.029/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.361

din 27 octombrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 alin. 3
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Felicia Pîrvan în Dosarul nr. 9.262/288/2007 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției ridicate, întrucât se solicită modificarea textului suspus controlului de constituționalitate, aspect care nu intră în competența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.262/288/2007, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Felicia Pîrvan într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe prin care a fost respinsă cererea sa de revizuire întemeiată pe art. 322 paragraful 5 din Codul de procedură civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul legal criticat este neconstituțional, întrucât nu permite luarea în considerare în faza revizuirii a tuturor motivelor de ordine publică.

Tribunalul Vâlcea — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Se mai arată că motivarea excepției privește mai mult faptul că pe calea revizuirii nu pot fi invocate anumite nulități absolute, ceea ce ține de fapt de cazurile de revizuire, și nu de procedura de judecată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

„Dezbaterile sunt limitate la admisibilitatea revizuirii și la faptele pe care se întemeiază.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, ale art. 51 alin. (1) privind dreptul de petiționare și ale art. 126 alin. (1) și (3) privind instanțele judecătorești. Totodată, se consideră că sunt încălcate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Curtea, de principiu, a stabilit prin Decizia nr. 198 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 11 martie 2009, că, în cazul în care criticile de neconstituționalitate ale autorului excepției nu au legătură cu textul legal criticat, excepția este inadmisibilă, nefiind îndeplinite

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Felicia Pîrvan în Dosarul nr. 9.262/288/2007 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.362

din 27 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, prin raportare la art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Detunata” — S.A. Abrud în Dosarul nr. 140/203/2009 al Judecătoria Câmpeni.

exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Curtea a statuat *expressis verbis* că, „*pentru a fi îndeplinite exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, motivele de neconstituționalitate invocate trebuie să aibă legătură cu textul criticat*”.

În cauza de față se observă că textul legal criticat reglementează procedura de judecată în cazul revizuirii. Or, autorul excepției consideră că textul în cauză este neconstituțional, pentru că „nu permite luarea în considerare în faza revizuirii a tuturor motivelor de ordine publică”. În aceste condiții, se reține că instanța constituțională nu poate să se autosesizeze și să își extindă, eventual, controlul de constituționalitate cu privire la art. 322 din Codul de procedură civilă, care reglementează expres și limitativ cazurile de revizuire, întrucât Curtea se pronunță numai în limitele sesizării.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției ridicate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 140/203/2009, **Judecătoria Câmpeni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Detunata” — S.A. Abrud**

Într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației la executare silită.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că obligarea plății cauțiunii ca o condiție de acces la judecarea cererii de suspendare a executării silite încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil. Totodată, se arată că se încalcă egalitatea în drepturi dintre debitor și creditor, motivat de faptul că primul trebuie să plătească o cauțiune pentru a se judeca cererea sa de suspendare a executării silite, iar creditorul are dreptul de a-și recupera eventualul prejudiciu care i s-a cauzat în ipoteza respingerii contestației la executare silită. În susținerea excepției este invocată și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului — *Cauza Airey împotriva Irlandei* (1979).

Judecătoria Abrud apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 148 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007. În realitate, critica de neconstituționalitate vizează dispozițiile art. 148 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură fiscală prin raportare la cele ale art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, texte asupra cărora Curtea urmează să se pronunțe. Astfel, textele criticate ca fiind neconstituționale au următorul cuprins:

— Art. 148 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003: „(2) *Executarea silită se suspendă:*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, prin raportare la art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Detunata” — S.A. Abrud în Dosarul nr. 140/203/2009 al Judecătoriai Cămpeni.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

a) *când suspendarea a fost dispusă de instanță sau de creditor, în condițiile legii; [...]*”;

— Art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă: „*Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 privind proprietatea privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 136 alin. (5) privind proprietatea. Totodată, consideră că sunt încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Analizând textele considerate neconstituționale, precum și motivarea excepției, Curtea constată că autorul acesteia critică soluția legislativă cuprinsă la art. 148 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 prin raportare la art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, fiind nemulțumit de faptul că pentru a cere suspendarea executării silite este nevoit să plătească o cauțiune. În legătură cu această problemă, Curtea s-a mai pronunțat în raport cu o critică identică de neconstituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 248 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 17 martie 2009, Curtea a statuat, invocând bogata sa jurisprudență în materia cauțiunii, că „*instituirea obligației de plată a cauțiunii, ca o condiție a suspendării executării, are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor, în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silite, prin efectul suspendării acesteia, și, pe de altă parte, de a preveni și limita eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici.*”

Întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea executării silite, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție”.

De asemenea, Curtea a mai reținut că, acceptând raționamentul autorului excepției, „ar însemna că, practic, art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă nu se mai justifică și, prin urmare, nu se aplică nici instituția cauțiunii”.

Neintervenind elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.363

din 27 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1), (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1), (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție invocată de Constantin Olaru, Gheorghe Anton Balea, Gheorghe Constantin și Ion Predescu în Dosarul nr. 7.043/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal sunt prezenți: Constantin Olaru, Florin Chelaru, Gabriel Adrian Andronic, Florian Barbu, Nicușor Butucea, Dumitru Constantin, Cristian Marin Ene, Iulian Ene, Marius Hambic, Marius Lahman, Aurică Mareș, Ion Neacșu, Grigore Marius Stanciu, Victor Eugen Stelian, Liviu Ștefănescu, Mihai Tăbăroiu și Gheorghe Urduban, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Având cuvântul, Constantin Olaru solicită admiterea excepției, arătând că aceasta privește competența Direcției Naționale Anticorupție; în cauză, urmărirea penală a fost efectuată de secția militară a acestei direcții, cu toate că în ceea ce îi privește, fuseseră demilitarizați încă din anul 2002. Invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la judecarea cauzelor de către instanțele militare.

Florin Chelaru lasă la aprecierea Curții soluționarea excepției.

Gabriel Adrian Andronic, Florian Barbu, Nicușor Butucea, Dumitru Constantin, Cristian Marin Ene, Iulian Ene, Marius Hambic, Marius Lahman, Aurică Mareș, Ion Neacșu, Grigore Marius Stanciu, Victor Eugen Stelian, Liviu Ștefănescu, Mihai Tăbăroiu și Gheorghe Urduban sunt de acord și susțin cele arătate de Constantin Olaru. Se precizează de către Victor Eugen Stelian că au fost anchetați de un procuror militar, cu toate că acesta nu avea dreptul să o facă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Arată că Decizia Curții Constituționale nr. 610/2007, invocată de autorii excepției, a intervenit după finalizarea urmăririi penale în cauză (anul 2003), iar criticile formulate sunt considerații teoretice care nu conduc la relevarea unei încălcări a Constituției. În plus, obiecțiunile formulate privesc interpretarea textelor de lege criticate, precum și a deciziilor pronunțate de Curtea Constituțională, aspecte care nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.043/2/2007, Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1), (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție invocată de Constantin Olaru, Gheorghe Anton Balea, Gheorghe Constantin și Ion Predescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prin dispozițiile criticate se încalcă principiul egalității în fața legii și se creează o situație discriminatorie față de alți inculpați judecați de instanțele civile datorită faptului că, în ceea ce îi privește, urmărirea penală a fost efectuată de Secția militară a Parchetului Național Anticorupție. Se arată în acest sens că, în cauză, urmărirea penală a fost efectuată de Secția militară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție — structura centrală, în condițiile în care, în opinia autorilor excepției, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002, raportat la infracțiunile cercetate, competența revenea biroului teritorial, și nu structurii centrale din cadrul acestei direcții. Se mai susține, potrivit celor reținute în încheierea de sesizare, că nu există interes pentru preluarea urmăririi penale de către structura centrală și că dispozițiile art. 13 din ordonanța de urgență menționată sunt neconstituționale, fiind „în conflict cu art. 132 din Constituție și cu art. 63 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 304/2004”. Se arată că în acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 365/2009.

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Urmărirea penală în cauză a fost finalizată în anul 2003, conform dispozițiilor în vigoare referitoare la competența parchetelor, modificările operate prin Legea nr. 356/2006 și Decizia nr. 610/2007 a Curții Constituționale survenind abia în cursul judecății, astfel încât cauza a fost declinată de instanța militară în favoarea Curții de Apel. Declinarea de competență în condițiile art. 42 din Codul de procedură penală nu este de natură a înlătura actele îndeplinite și măsurile dispuse de instanță și cu atât mai puțin actele de urmărire penală. Atât parchetele militare, cât și cele civile efectuează urmărirea penală conform dispozițiilor Codului de procedură penală în vigoare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că normele criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13 alin. (1), (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 13 alin. (1), (3) și (4): „(1) Sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite în una dintre următoarele condiții: [...];

(3) Urmărirea penală în cauzele privind infracțiunile prevăzute la alin. (1), (1¹) și (1²), săvârșite de militarii în activitate, se efectuează de procurori militari din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, indiferent de gradul militar pe care îl au persoanele cercetate.

(4) Sunt de competența parchetelor de pe lângă instanțe, potrivit dispozițiilor Codului de procedura penală, infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, care nu sunt date, conform alin. (1), (1¹) și (1²), în competența Direcției Naționale Anticorupție.”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 131 și ale art. 132 privind *Rolul Ministerului Public* și, respectiv, *Statutul procurorilor*.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Astfel, nu poate fi reținută pretinsa încălcare a principiului egalității în drepturi, întrucât textele de lege criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei criticate, fără privilegii sau discriminări arbitrare. În plus, stabilirea unor reguli speciale de competență cu privire la o anumită categorie de persoane — militari în activitate, în sensul că în cauzele privind

infracțiunile de corupție săvârșite de aceștia, urmărirea penală se efectuează de procurori militari din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, indiferent de gradul militar pe care îl au persoanele cercetate, nu este contrară principiului egalității, care, astfel cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa, nu înseamnă uniformitate, astfel încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un regim juridic egal, pentru situații diferite tratamentul nu poate fi decât diferit.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia, în cauză, urmărirea penală a fost efectuată de Secția militară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție — structura centrală, în condițiile în care, în opinia autorilor excepției, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002, raportat la infracțiunile cercetate, competența revenea biroului teritorial, și nu structurii centrale din cadrul direcției, aceasta vizează aspecte de interpretare și aplicare a legii care nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, ci a instanțelor de judecată. Decizia Curții Constituționale nr. 365/2009, invocată de autorii excepției în motivarea acesteia, nu este de natură să fundamenteze critica formulată în raport cu art. 131 și 132 din Legea fundamentală, deoarece prin decizia menționată Curtea a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 22³ alin. (1) lit. a)—d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și a dispozițiilor art. 20¹ alin. (1) lit. a)—d) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, tocmai pentru faptul că aceste dispoziții reglementau, cu caracter strict și limitativ, situațiile în care cauze de competența parchetelor ierarhic inferioare puteau fi preluate, pentru efectuarea urmăririi penale, de procurorii din cadrul parchetelor ierarhic superioare.

De altfel, criticile formulate vizează aspecte de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, precum și a jurisprudenței Curții Constituționale în raport cu situația concretă dedusă judecării, cauză în care s-a invocat „excepția de necompetență a efectuării urmăririi penale de către procurorul militar din cadrul Direcției Naționale Anticorupție”. Astfel de critici nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată”, prin raportarea textelor de lege criticate la dispoziții și principii ale Constituției, iar nu la situația concretă în care aceste texte sunt aplicate.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1), (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție invocată de Constantin Olaru, Gheorghe Anton Balea, Gheorghe Constantin și Ion Predescu în Dosarul nr. 7.043/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.364

din 27 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea sindicatelor nr. 54/2003, teza referitoare la magistrați

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Sindicatul magistraților în Dosarul nr. 3.212/315/2009 al Judecătoriei Târgoviște.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției ridicate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.212/315/2009, **Judecătoria Târgoviște a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea sindicatelor nr. 54/2003**, excepție ridicată de Sindicatul magistraților într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de acordare a personalității juridice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul Constituției prevede o singură limită cu privire la dreptul magistraților de asociere liberă, și anume asocierea în partide politice. Prin urmare, asocierea liberă în sindicate este permisă de textul Constituției, iar limitarea acestui drept nu poate fi justificată de obiectivele prevăzute în art. 53 din Constituție și nu răspunde unei nevoi sociale imperioase. Se apreciază că restrângerea acestui drept poate fi făcută numai pentru motive convingătoare și imperative, statul având la îndemână doar o marjă redusă de apreciere. Nici jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului nu plasează judecătorii în sfera angajaților guvernamentali a căror libertate de asociere poate fi limitată în mod legitim de către stat. Totodată, se mai arată că în Franța există un Sindicat al magistraților de mai bine de 40 de ani.

Judecătoria Târgoviște apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 4 din Legea sindicatelor nr. 54/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 5 februarie 2003. În realitate, din motivarea excepției, Curtea constată că aceasta vizează numai teza din art. 4 al Legii nr. 54/2003 referitoare la magistrați, text asupra căruia Curtea, potrivit jurisprudenței sale, urmează a se pronunța. Astfel, dispoziția legală criticată are următorul cuprins:

„[...] magistrații [...] nu pot constitui organizații sindicale”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 11 alin. (1) privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 40 privind dreptul de asociere, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Totodată, sunt invocate și prevederile art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 22 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 87/1948, Carta Europeană privind Statutul Judecătorilor, Recomandarea Comitetului Miniștrilor al Consiliului Europei R (94) 12 privind independența, eficacitatea și rolul judecătorilor, Principiile de la Bangalore cu privire la conduita judiciară, adoptată sub auspiciile Organizației Națiunilor Unite (2002), și Avizul nr. 3 al Consiliului consultativ al judecătorilor europeni (Strasbourg, 2002).

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că textul legal criticat a mai format obiect al controlului de constituționalitate sub aspectele invocate de autorul excepției de față. Astfel, prin Decizia nr. 147 din 25 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 11 mai 2004, Curtea a stabilit că limitarea exercițiului dreptului de a constitui organizații sindicale de către magistrați nu încalcă prevederile Constituției și nici reglementările internaționale în materie.

În argumentarea deciziei, Curtea a reținut că „art. 40 alin (1) din Constituție prevede dreptul cetățenilor de a se asocia liber în partide politice, în sindicate, în patronate și în alte forme de asociere. Acest drept fundamental, social-politic, care nu este însă un drept absolut, se exercită prin participare la constituirea asociațiilor sau prin aderare la asociații existente. Prevedând posibilitatea constituirii mai multor tipuri de asociații, nedeterminate în mod limitativ, art. 40 alin. (1) din Legea fundamentală are în vedere și posibilitatea limitării sferei persoanelor care pot constitui ori pot adera la diferite tipuri de asociații, în funcție de obiectul de activitate și de scopul asociațiilor respective, limitare ce se concretizează prin lege,

ținându-se seama de situația obiectiv diferită a anumitor categorii de persoane, fără a se aduce atingere, prin aceasta, principiului egalității în drepturi, consacrat la art. 16 alin. (1) din Constituție. Înseși prevederile constituționale stabilesc anumite limite ale dreptului de asociere, care privesc trei aspecte: a) scopurile și activitatea; b) membrii; c) caracterul asociației, rezultând din modul său de constituire. [...] Legea poate institui anumite condiții obligatorii privind constituirea și desfășurarea activității asociațiilor, inclusiv categoriile de persoane care pot face parte din diferite asociații, de la care statutele lor nu pot deroga. Categoriile de persoane care nu pot constitui ori nu pot adera la anumite tipuri de asociații pot face parte din alte tipuri de asociație, dreptul lor la liberă asociere nefiind atins”.

Neintervenind elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Argumentele de drept comparat invocate de autorul excepției sunt nerelevante, întrucât, chiar dacă în Franța există un așa-numit sindicat al magistraților, în Spania, art. 127 alin. 1 din Constituție interzice expres acestora asocierea în sindicate, iar în Belgia, magistrații sunt constituiți în asociații ale magistraților care urmează regimul juridic al asociațiilor și fundațiilor. Prin urmare, este evident că statul are o marjă de apreciere în acest domeniu și nu i se pot impune formule cu caracter axiomatic.

În final, Curtea constată că dispozițiile art. 21 din Constituție nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea sindicatelor nr. 54/2003, teza referitoare la magistrați, excepție ridicată de Sindicatul magistraților în Dosarul nr. 3.212/315/2009 al Judecătorei Târgoviște.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.392

din 29 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Ion Cristian Albăstroi și Sevastița Albăstroi în Dosarul nr. 177/94/2008 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal răspunde domnul avocat Andrei Bărbulescu, cu împuternicire avocațială la dosar, pentru părțile

Marius Valentin Mincu, Maria Carmen Pușcașu și Andreea Roxana Bălănescu.

Lipsește autorii excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului prezent, care solicită Curții Constituționale să respingă excepția în principal ca inadmisibilă, iar în secundar ca neîntemeiată. În acest context, arată că motivarea superficială a considerentelor excepției, dar și expunerea limitată a pretensei vătămări nu pot fi în măsură a crea premisele reformării practicii unitare a Curții Constituționale. Depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 177/94/2008, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă**

a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005, excepție ridicată de Ion Cristian Albăstroi și Sevastița Albăstroi într-o cauză având ca obiect fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia consideră că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) ce consacră accesul liber la justiție și ale art. 44 alin. (2) teza întâi care prevăd că proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular, întrucât, deși procesele având ca obiect fond funciar se caracterizează printr-o complexitate deosebită, legiuitorul a instituit inadmisibilitatea atacării cu apel a hotărârilor pronunțate în primă instanță în astfel de procese.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă și-a exprimat opinia în sensul că textul de lege criticat este constituțional. În acest sens, invocă prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2) și ale art. 129, arătând că legiuitorul are dreptul de a institui reguli speciale de procedură în considerarea unor situații deosebite.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Prin încheiere, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente. Așa cum rezultă însă din motivarea excepției, autorii acesteia critică doar art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005.

În consecință, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) teza întâi din titlul XIII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Ion Cristian Albăstroi și Sevastița Albăstroi în Dosarul nr. 177/94/2008 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

„Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005.

Textul criticat are următorul conținut: „Hotărârile pronunțate de instanțele judecătorești în procesele funciare în primă instanță sunt supuse numai recursului.”

Prevederile constituționale pretins încălcate sunt cele ale art. 21 alin. (1)—(3) ce consacră accesul liber la justiție și ale art. 44 alin. (2) teza întâi care prevăd că proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit susținerilor autorilor excepției, deși procesele având ca obiect fond funciar se caracterizează printr-o complexitate deosebită, legiuitorul a instituit inadmisibilitatea atacării cu apel a hotărârilor pronunțate în primă instanță în această materie, o astfel de reglementare aducând atingere dreptului de proprietate privată și dreptului la un proces echitabil.

Curtea constată că reglementarea criticată a mai fost suspusă controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi constituționale și cu o motivare similară, prilej cu care Curtea a statuat că nu contravine Legii fundamentale.

În acest sens, prin Decizia nr. 1.046 din 14 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 19 august 2009, Curtea a constatat că „Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci prevede principial în art. 129 că, «împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii», art. 126 alin. (2) din Constituție statuând că procedura de judecată și competența instanțelor judecătorești sunt prevăzute prin lege, iar, potrivit jurisprudenței sale constante, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac”.

De asemenea, în ceea ce privește invocarea prevederilor art. 44 din Constituție, prin aceeași decizie, Curtea a reținut că acestea nu au incidență în cauză.

Deoarece în cauza de față nu sunt relevate aspecte noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței în materie a Curții, atât soluția pronunțată prin deciziile menționate, cât și considerentele care le-au fundamentat își păstrează valabilitatea și în acest dosar.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.393

din 29 octombrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 și art. 318 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 și art. 318 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adrian Panaitescu și Adriana Panaitescu în Dosarul nr. 3.388/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.388/2/2009, Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 și art. 318 din Codul de procedură civilă. Excepția a fost ridicată de Adrian Panaitescu și Adriana Panaitescu într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației în anulare formulate împotriva unei decizii civile pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia consideră că dispozițiile legale criticate încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât, în cazul litigiilor care au ca obiect încetarea unor raporturi de muncă/de drept administrativ, nu sunt reglementate trei grade de jurisdicție, respectiv două căi de atac. Astfel, prin faptul că alte persoane beneficiază, în alte materii, de acces nelimitat la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege, se creează o discriminare, ceea ce contravine art. 16 din Constituție. De asemenea, apreciază că dispozițiile art. 317 pct. 1 și pct. 2 din Codul de procedură civilă încalcă art. 21 din Constituție datorită faptului că legiuitorul a limitat motivele pentru care poate fi exercitată contestația în anulare, prejudiciind astfel grav accesul la justiție al celor interesați de a obține îndreptarea unei erori săvârșite printr-o hotărâre judecătorească.

În final, consideră că normele care reglementează contestația în anulare sunt ineficiente, fiind în neconcordanță și cu dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă dispozițiile art. 317 și art. 318 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 317: „Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului:

1. când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii;

2. când hotărârea a fost dată de judecători cu încălcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență.

Cu toate acestea, contestația poate fi primită pentru motivele mai sus-arătate, în cazul când aceste motive au fost invocate prin cererea de recurs, dar instanța le-a respins pentru că aveau nevoie de verificări de fapt sau dacă recursul a fost respins fără ca el să fi fost judecat în fond.”;

— Art. 318: „Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.”

Prevederile constituționale pretins încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în fața legii și art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție. Totodată, autorii excepției consideră că sunt încălcate și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în opinia autorilor, prin normele criticate se încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât nu beneficiază de acces nelimitat la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege, ceea ce creează o discriminare prin faptul că alte persoane beneficiază, în alte materii, de trei grade de jurisdicție, respectiv două căi de atac. De asemenea, apreciază că, prin enumerarea limitativă a motivelor pentru care poate fi formulată contestația în anulare, se aduce un prejudiciu grav liberului acces la justiție al celor

interesați să obțină îndreptarea unei erori săvârșite printr-o hotărâre judecătorească.

Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității textelor de lege criticate, prin raportare la aceleași prevederi constituționale ca cele invocate în prezenta cauză și având motivări similare.

În acest sens sunt deciziile nr. 102 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 16 februarie 2009, nr. 71 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 27 ianuarie 2009, și nr. 977 din 30 septembrie 2008, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 23 octombrie 2008, prin care instanța de contencios constituțional a statuat că art. 317 și art. 318 din Codul de procedură civilă nu contravin art. 16 și art. 21 din Legea fundamentală.

Deoarece în cauza de față nu sunt relevate aspecte noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței în materie a Curții, atât soluția pronunțată prin deciziile menționate, cât și considerentele care le-au fundamentat își păstrează valabilitatea și în acest dosar.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 și art. 318 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adrian Panaitescu și Adriana Panaitescu în Dosarul nr. 3.388/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 435582